

Åbent brev fra en trans-mand til det gamle seksualregime

En reaktion på det polemiske indlæg fra Cathrine Deneuve og 99 "skabende kvinder" vendt mod en angivelig "puritanisme" i #MeToo bevægelsen. Deres indlæg blev bragt i *Le Monde* dateret 10-1-2018.

Af Paul B. Preciado

Bragt i dagbladet *Libération*, Paris, 17-1-2018, s.24-25.

Mine damer og herrer, og de andre.

Midt i de gensidige beskyldninger vedrørende den seksuelle chikanes politik, tager jeg gerne ordet som smugleren mellem de to verdener, "mændenes" og "kvindernes". Det er to verdener, som ikke behøvede at eksistere, men som nogle gør sig umage for at holde adskilte ved en slags kønnes Berlinmur. – Og jeg gør det for at bringe jer tidender om det "objet trouvé" eller rettere det "sujet perdu", der gik tabt under transporten af smuglergodset.*)

Her taler jeg ikke som en mand, der måtte tilhøre den herskende klasse, dvs. som dem, der får tilskrevet et drengeskøn ved fødslen for derefter at blive opdraget til medlemmer af den regerende klasse, altså som dem der får overladt en ret eller måske snarere afkræves udøvelse af maskulin suverænitæt (og her har vi nøglen til en interessant analyse). Og jeg taler heller ikke som kvinde, eftersom jeg med vilje og hensigt har opgivet en sådan politisk og social legemliggørelse. Jeg udtrykker mig her som trans-menneske. Derfor gør jeg heller ikke på nogen måde krav på at repræsentere nogen som helst kollektiv størrelse. Jeg taler heller ikke som heteroseksuel eller som homoseksuel, og ville heller ikke kunne gøre det, selvom jeg kender og opholder mig i begge positioner, eftersom disse kategorier bliver forældede, når man er trans. Jeg taler som en overløber fra kønnet, som en flygtning fra seksualiteten, som systemkritiker af kønsforskellens regime, og må derfor sommetider være klodset, da der mangler forudfattede koder.

Og jeg taler som seksualpolitikens selvpålagte forsøgsmenneske, der er ved at gøre en ikke-tematiseret erfaring med at leve på begge sider af muren og som nu har været frem og tilbage så mange gange hver dag, at han begynder at være rigtig træt, mine damer og herrer, af kodernes uvillige stivhed og af det begær, der pålægges af det hetero-patriarkalske regime. Lad mig derfor sige fra den anden side af muren, at tingene står meget værre til, end min erfaring som lesbisk kvinde havde tilladt mig at forestille sig. Siden jeg er begyndt at bo i mændenes verden som-om-jeg-var-en-mand (og i fuld bevidsthed om at legemliggøre en politisk fiktion), har jeg kunnet konstatere, at den herskende (maskuline og heteroseksuelle) klasse ikke vil opgive sine privilegier, fordi vi afsender en masse tweets og råber op i ny og næ.

Efter den seksuelle og antikoloniale revolutions omvæltninger i forrige århundrede har heteropatriarkerne igangsat et projekt om Modreformation, som nu understøttes af de "feminine" stemmer, der fortsat ønsker at blive "antastet" og "forstyrret". Det bliver en tusindårskrig, dvs. den længst varende krig, eftersom den vedrører reproduktionens

politikker samt den proces, hvorved en menneskekrop konstituerer sig selv som suverænt subjekt. Det bliver faktisk den vigtigste af alle krige, eftersom det, der står på spil, hverken er territoriet eller byen, men derimod kroppen, lysten og livet.

Det er karakteristisk for menneskenes stilling i vore teknopatriarkalske og heterocentristiske samfund, at den maskuline suverænitet bestemmes ved en legitim anvendelse af voldsteknologier (mod kvinder, mod børn, mod ikke-hvide mænd, mod dyr og mod planeten som helhed). Læser vi nu Weber sammen med Butler, kan vi sige, at maskuliniteten står i det samme forhold til samfundet, som staten gør til nationen: de er de legitime indehavere og udøvere af vold. Denne vold finder sine udtryk således: samfundsmæssigt som en form for beherskelse, økonomisk som en form for privilegium og seksuelt som en form for aggression og voldtægt. Modsat er den kvindelige suverænitet knyttet til kvindernes evne til at føde børn. Kvinder er seksuelt og socialt undersåtter, og kun mødrene er suveræne. Inden for dette regime bestemmes maskuliniteten nekropolitisk ved mændenes ret til at påføre død, mens femminiteten bestemmes biopolitisk ved kvindernes pligt til at give liv. Man kan sige, at den nekropolitiske heteroseksualitet består i en utopi om en erotisering af parringen mellem Robocop og Alien, hvis man ellers forsøger at gå ud fra, at med lidt held vil en af de to kunne nyde det...

Heteroseksualitet er ikke blot som Monique Wittig har påvist, et regeringsregime; det er også en begærspolitik. Det er et særkende ved det regime, at det legemliggøres i en proces, som består i forførelse og romantisk afhængighed mellem "frie" seksuelle aktører.

Positioneringerne som Robocop eller Alien bliver ikke valgt individuelt, og de er heller ikke bevidste. Den nekropolitiske heteroseksualitet udgør en regeringspraksis, som de, der regerer (mændene), ikke pålægger de regerede (kvinderne), men er snarere en epistemologi, der gennem en intern regulering fastlægger de definitioner og positioner, som tilkommer henholdsvis mænd og kvinder. En sådan regeringspraksis antager ikke form af en lov, men af en uskrevne norm, dvs. af en transaktion med bevægelser og koder, der bevirker en opdeling mellem det ladsiggørige og det uladsiggørige inden for seksualitetens praksis. Denne form for seksuel tjenerskab hviler på en forførelsesæstetik, på en stilisering af begæret samt på et historisk opbygget og kodificeret herredømme, der erotiserer og foreviger magtforskellen. Det er denne politik for begæret, der holder "kønsforskellens" gamle regime i live til trods for alle love om demokratisering og *empowerment***) af kvinder. Et sådant nekropolitisk heteroseksuelt regime er lige så nedværdigende og ødelæggende, som slaveriet og stavnsbåndet var i Oplysningstiden. Det forløb med afsløringer og synliggørelse af vold, som vi oplever nu, er en del af en seksuel revolution, der er lige så ustoppelig som den er langsom og kringlet. Queer feminismen fik placeret den epistemologiske transformation som mulighedsbetingelsen for samfundets forandring. Det drejede sig om at rejse spørgsmålet om den todelte epistemologi og om naturliggørelsen af kønnet ved at hævde, at der findes en ubegrænset mangfoldighed af køn, kønsforskelle og seksualiteter.

I dag har vi forstået, at driftrformationen er lige så vigtig som den epistemologiske transformation: Begæret skal forandres. Man må lære at begære den seksuelle frihed. I årevis har queer kulturen udgjort et laboratorium til opdagelse af nye æstetikker for systemkritiske seksualiteter, der har stået over for den herskende heteroseksuelle nekropolitiks subjektiveringsteknik og begærsformer. Vi er mange, der for længst har opgivet Robocop-Alien seksualitetens æstetik. Sammen med Joan Nestle, Pat Califia og Gayle Rubin, sammen med Annie Sprinkle og Beth Stephens, med Guillaume Dustan og Virginie Despentes har vi af

butch-fems og BDSM kulturerne lært, at seksualitet er et politisk teater, hvori det er begæret og ikke anatomen der skriver manuskriptet. Inden for seksualitetens teatraliske fiktion er det muligt at have et begær efter at slikke skosåler, at blive penetreret ad samtlige kropsåbninger eller at jage sin elsker i skoven, som var vedkommende et seksuelt bytte. Der er imidlertid to forskelsmarkører, der adskiller queer seksualiteten fra gamle dages heteroseksuelle normsætning: Samtykket og de seksuelle stillingers ikke-naturgivne karakter. Kroppenes ligestilling og magtens genfordeling.

Som trans-mand af-identificerer jeg mig med den herskende maskulinitet og med dens nekropolitisk bestemmelse. Det mest påtrængende består ikke i at forsvare, hvad vi er (mænd eller kvinder), men i at forkaste det, at af-identificere os selv med den politiske tvang, der fører os til at begære normen og reproducere den. Vor politiske *praksis* består i ulydighed over for normerne om køn og seksualitet. Jeg har været lesbisk i størsteparten af mit liv og dernæst trans de sidste fem år. Jeg er lige så langt fra jeres heteroseksuelle æstetik som en buddhistisk munk, der leviterer i Lhasa, er det fra et Rema 1000 supermarked. Jeres gamle seksualregime kan ikke give mig nogen udløsning. Det kan ikke ophidse mig at "antaste nogen" overhovedet. Det har ikke nogen som helst interesse at kunne komme ud af min seksuelle elendighed ved at håndspålægge en kvindes røv i et offentligt transportmiddel. Jeg føler slet intet begær efter det erotisk-seksuelle kitch, som I foreslår: At nogle fyre kan udnytte deres magtposition til at få sig en omgang sex og tage nogen på røven. Den nekropolitisk heteroseksualitets groteske og dræbende æstetik giver mig kvalme: Det er en æstetik, som atter naturliggør kønsforskellen og placerer mændene i aggressorens position og kvinderne i offerets position, der så enten er smertefuldt taknemmelig eller frydefuldt antastet.

Når det er muligt at hævde, at vi i queer og trans kulturen boller bedre og mere, så er det for det første, fordi vi har flyttet seksualiteten ud af reproduktionsfeltet, og dernæst og især fordi vi har løsgjort os fra kønsforskellens herredømme. Dermed siger jeg ikke, at queer og transfeministisk kultur kan unddrage sig enhver form for vold. Der findes ingen seksualitet uden skyggesider. Men det er ikke nødvendigt, at skyggesiden, dvs. uligheden og volden, bliver fremherskende og bestemmer hele seksualiteten.

Mandlige og kvindelige repræsentanter for det gamle seksualregime: Forsøg at få styr på jeres skyggesider *and have fun with it,***) og lad os begrave vore døde. Nyd jeres dominationsæstetik, men forsøg ikke at gøre jeres æstetik til lov. Og lad os så bolle ud fra vor begærspolitik uden mænd og uden kvinder, uden penis og uden vagina, uden økse og uden gevær.

Noter:

*) "Objet trouvé", egentlig "funden genstand": En kunstkategori, hvorved en forhåndenværende genstand udstilles i en kunstnerisk sammenhæng. "Sujet perdu", egentlig "mistet subjekt", udgør så en ordleg og en meningsglidning. O.a.

***) På engelsk hos Preciado. O.a.

Oversat fra fransk af Carsten Juhl.